

Tid var bleven skrevet en Del i Aviserne. Han havde flere Gange forgæves søgt at skaffe sig nærmere Oplysninger om denne Skole og hendes Formaal med den; i Provinsaviserne havde der bare staaet om den, at den var en »lidt vel udfordrende Kaprice af en jødisk Rigmandsdatter«.

Iøvrig stødte han — selv uigenkendt — paa flere af sine gamle Studiekammerater fra den polytekniske Skole. De var nu alle velansete Mænd, tildels i indflydelsesrige Stillinger. Han havde gennem Aviserne nøje fulgt deres Fremgang. Men nu, da han saa dem, misundte han dem ikke. Ogsaa i den Henseende havde han taget fejl af sine Følelser. For Værdien af den medborgerlige Anseelse havde han aabenbart alligevel ikke den rette Fornemmelse. Stakkels Inger! Hun vilde aldrig blive Justitsraadinde!

»Min kære Ven« — skrev han til hende — »jeg vil hellere straks forberede dig paa, at jeg rimeligvis vender hjem med uforrettet Sag. Om Aarsagen dertil kan jeg ikke forklare meget i et Brev; jeg vil blot sige dette, at jeg for hver Dag, der gaar, klarere føler, at Forholdene herovre ikke passer mig en Smule bedre nu end for syv Aar siden; tværtimod. Dog, kære Ven, lad os ikke være mistrøstige. Eet Sted i Verden maa jeg vel høre hjemme, og jeg skal ikke blive træt af at søge efter det. Ikke heller betragter jeg selv min Rejse som ganske spildt. Jeg har nu paa